

Бояд ба хуби дарк намоем, ки Ватани азизи мо ба хайси як давлати сохибистиклол ва сохибтамаддун дар чахони имрӯза шинохта шудааст ва ин боиси фахри шаҳрвандони Ҷумҳурии Тоҷикистон мебошад. Вале мафҳуми дигаре боиси ин хушбахтӣ ва ташвиши тоҷикону чахониён гаштааст, терроризми байналмилалӣ ва таҳмили ақидаҳои гайрианаъанавӣ, ки ҳадафи аслиашон бо роҳи ташкили инкилоби ранга, роҳандозии нигилизми сиёсӣ ва ташкили низоъҳо дар байни омма, ба даст гирифтани қудрат дар ҳаритаи нави сиёсии ҷаҳон аст.

Агар ба чахони имрӯза назар андозем, қалам чойи шамшерро гирифтааст ва ҳалал расонидани тарзи ҳаёти суннатӣ, таҳрик додани муқовимати диниву мазҳабӣ ва ба ҷои арзишҳои аслии таҳмил намудани арзишҳои сунъӣ миёни ҳама гуна низоъҳо гардидааст. Ҳамаи инро ба назар гирифта, мо бояд, роҳҳои ҳифзи фазаи иттилоотӣ, фарҳангӣ, маънавӣ ва арзишҳои миллии ҳудро пешорӯи ин гуна таҳдидҳо муайян намоем. Аз рӯзҳои аввали сохибистиклол гардидани Тоҷикистон, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон таъкид намуданд, ки мо ҷонибдори эъмори давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд ва дунявӣ ҳастем. Воқеан ҳам, ин ягона роҳест, ки ниёзҳои табақаҳои гуногуни ҷомеаи моро бароварда созад. Яке аз сиёсатмадори рус Пётр Столипин фармуда буд, «Халке, ки дорои рӯҳия ва ҳудӯҳои миллии нест, порӯеро меноманд, ки дар он решаи миллатҳои дигар сабз хоҳад шуд». Дар ҷомеаи мо қувватҳои ҷой дорад, ки меҳроҳанд идеологияи маҳдуди ҳудро, ки ба манфиатҳои гурӯҳиашон асос ёфтааст, бидуни эътирофи назару андеша ва ҷаҳонбинии аз эшон фарқкунанда ба мардум маҷбуран таҳмил намоянд. Одатан се нави ин гурӯҳҳо дар ҷомеаи мо ба назар мерасад, ки гурӯҳи аввали ҷонибдори ақоиде, ки бар исломи радикал наздикии бештаре дорад. Дувуми ҷонибдорони ақоиди атеизми ҷанговар ва сеюми ҷонибдорони сиёсати арзишҳои либералӣ.

Баъди пош хурдани Иттиҳоди Шӯравӣ дар бештари мамлакатҳои пас аз шӯравӣ барои фаъолияти диниву мазҳабӣ ва озодии эътиқод заминаҳои мусоид фароҳам омад, вале, мутаассифона, дар радиҳои ин озодихо дар кишвари мо гурӯҳи аввале, ки дар боло зикр кардем, яъне қувватҳои муртақби арзишҳои иҷтимоии динӣ низ ҷон гирифтанд ва фаъол гардидани онҳо дар ҳаёти ҷомеа боиси дигаргуниҳои бемантик ва ҷанги шаҳрвандӣ гардид. Имрӯз ҷомеаи ҷаҳони талош меварзад, ки дастӣ дарози ин даҳшатафканиро бигирад. Аммо ҷуноне ки шохидем, вазъият рӯз аз рӯз вазнинтар шуда истодааст ва сӯиистифода аз исломи сиёсӣ мамлакатҳои зиёдро ба ҳоли табоҳ расонидааст. Таъсири ин аз ҷумла ба Тоҷикистони азизи мо расид. Ташкилоти террористию экстремистии ХНИ беш аз 40 сол дар сахнаи сиёсии Тоҷикистон амал кард. Ханӯз аз солҳои 70-ум маҷбулини ин ҳизб мақсади ба сари ҳокимият омаданро дошт ва таъдбири давлати дунявиро ба давлати динӣ ба ҷомеа матраҳ мекард. Баъди муноқишаҳои дохилӣ ин ҳизб парлумонӣ гашт, аммо набудани имконияти сари қудрат омадан тавассути интиҳобот оқибат ниқоб аз ҷеҳраи аслии мақсуди онҳо қушод. Охири мақсади онҳо табадулот буд, ки дар охир шикаст хӯрданд. Албатта муқориза бар зидди ин ҳатар на танҳо вазифаи давлат ва ҳукумат аст, балки барои пешгирии ин зухурот тамоми ҳаракатҳои ҷамъиятӣ ва иттиҳодияву созмонҳои гайриҳукуматӣ бояд фаъол бошанд ва ҳамарӯза дар таҳми

пайдории сулҳу ваҳдати миллати кишвари бихиштосоямон сахмгузор бошанд.

Фирдавси Кабир